

на земный тѣ животъ. „Доджтъ поклонници отъ родно място, наченжтъ да разговарятъ за предмети близны на сърце то; види калугеръ тѣ здравото и весело лице въ юношата, смяхъ и весели приказки, той испърво не дава видъ че страда; напротивъ, даже ще ся постараетъ ся похвали предъ поклонницитѣ съ аскетизмъ тѣ си, — нѣ послѣ той мълчешкомъ отива въ келіѣ тѣ си, и тамъ ся дава въ жертвѣ на различни искушенія: Плаче съ кървавы слъзы. И иска му ся да забрави преминалы тѣ радости, да намрази този проклѣтъ мѣръ, а силы му не стигжтъ! „Господи отъ дѣ да зема силы?“ — мысли си той. А духовникъ тѣ му шепне какъ то и испърво: „моли ся несчастне! това е демонъ тѣ, кой то тя искушава!“

И чудно нѣщо, на св. Горж, казвжтъ, никакъ си по силно обичашъ мѣръ тѣ. Някой, преди да стане калугеръ, най злѣ псува мѣръ тѣ, ужасаватъ го неговитѣ растлѣнія и развратъ тѣ и бяга по скоро на св. Горж. Нѣдвжмъ той ся опита тука да ся откаже съвършено отъ старый си животъ за новъ, — тогавъ чакъ той почувствува каквы якы струны го свързвжтъ съ родинж тѣ и мѣрскый животъ, и колко е трудно да скъсж тѣвы струны. Намиржтъ ся впрочемъ на св. Горж отшелници, кои то подиръ дълго отриченіе сж спечелили най послѣ умраза къмъ мѣръ тѣ и съ искренно съжалѣніе глѣджтъ сѣкы мѣрянинѣ. Нѣ ный ще ся запознаемъ съ тяхъ по послѣ.

Единъ пжтъ, помня, расхождахме ся съ единъ калугеринъ по брягъ тѣ на море то. Чуденъ вечеръ бѣше: азъ ся увлякохъ отъ въспоминанія за родинж тѣ си и заляхъ някъква си пѣния. Слжтникъ тѣ ми поблѣдне и ся растренера.

— Друзе, друже! издума той полека; — ради Христа не ма мжчи! Ще ма направишь да тегла брощици . . .